VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2017. gada 24. aprīlī*

Civildienests — Līgumdarbinieks palīguzdevumiem — Civildienesta noteikumu 24. pants — Lūgums sniegt palīdzību — Civildienesta noteikumu 12.a pants — Psiholoģiska vardarbība — Civildienesta noteikumu 90. panta 1. punkts — Civildienesta noteikumos noteiktais četru mēnešu termiņš atbildes sniegšanai — Institūcijas, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, lēmums uzsākt administratīvu izmeklēšanu — Fakts, ka institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, nav Civildienesta noteikumos noteiktajā termiņā paudusi nostāju par apgalvotās psiholoģiskās vardarbības patiesumu — Netieša lēmuma par lūguma sniegt palīdzību noraidīšanu jēdziens — Neesošs akts — Nepieņemamība

Lietā T-570/16

HF, ar dzīvesvietu Busvalā [*Bousval*] (Beļģija), ko pārstāv *A. Tymen*, *avocat*,

prasītāja,

pret

Eiropas Parlamentu, ko pārstāv *E. Taneva* un *M. Ecker*, pārstāves,

atbildētājs,

par prasību atbilstoši LESD 270. pantam ar mērķi, pirmkārt, atcelt Parlamenta institūcijas, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, netieši izteiktu lēmumu, kas apgalvoti pieņemts 2015. gada 11. aprīlī un ar ko tiek noraidīts prasītājas 2014. gada 11. decembra lūgums sniegt palīdzību, un, otrkārt, saņemt apgalvotā prasītājai radītā kaitējuma atlīdzināšanu.

VISPĀRĒJĀ TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja I. Pelikānova [*I. Pelikánová*], tiesneši P. Niuls [*P. Nihoul*] un J. Svenningsens [*J. Svenningsen*] (referents),

sekretārs E. Kulons [*E. Coulon*],

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – franču.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

1 Institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt Eiropas Parlamenta darba līgumus (turpmāk tekstā – "IPNL"), izmantojot secīgus līgumus no 2003. gada 6. janvāra līdz 14. februārim, no 2003. gada 15. februāra līdz 31. martam, no 2003. gada 1. aprīļa līdz 30. jūnijam un no 2003. gada 1. jūlija līdz 31. jūlijam, pieņēma darbā prasītāju *HF* kā palīgdarbinieci, amata kategorijā, kas bija paredzēta Eiropas Savienības pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtībā (turpmāk tekstā – "PDNK") redakcijā, kura bija spēkā pirms 2004. gada 1. maija. Prasītāja tika norīkota darbā Informācijas un sabiedrisko attiecību ģenerāldirektorāta (ĢD), kas ir kļuvis par Komunikācijas ĢD, Plašsaziņas līdzekļu direktorāta Audiovizuālās informācijas daļā, kura tagad kļuvusi par nodaļu (turpmāk tekstā – "Audiovizuālās informācijas nodaļa"). Tajā viņa veica B kategorijas V grupas 3. klases asistenta pienākumus.

2 No 2003. gada 1. augusta līdz 2005. gada 31. martam sabiedrība, kura reģistrēta Francijā un kura sniegusi pakalpojumus Parlamentam, pieņēma darbā prasītāju par audiovizuālo darbu administratori, lai apmierinātu tās darbības apjoma palielināšanos, kas saistīta ar Audiovizuālās informācijas nodaļas audiovizuālo darbu vadību.

3 IPNL prasītāju norīkoja darbā vēlreiz – šoreiz kā līgumdarbinieci darbam Audiovizuālās informācijas nodaļā 2005. gada 1. aprīļa līdz 2006. gada 31. janvārim un no 2006. gada 1. februāra līdz 2012. gada 31. janvārim – kā pagaidu darbinieci tajā pašā nodaļā.

4 No 2012. gada 1. februāra līdz 2015. gada 31. maijam viņa bija nodarbināta kā līgumdarbiniece palīguzdevumu veikšanai Audiovizuālās informācijas nodaļā uz secīgu, uz noteiktu laiku noslēgtu līgumu pamata.

5 No 2014. gada 26. septembra prasītāja ir slimības atvaļinājumā, un kopš tā laika viņa nav atsākusi profesionālo darbību Parlamentā.

6 2014. gada 11. decembra vēstulē, kura adresēta Parlamenta ģenerālsekretāram (turpmāk tekstā – "ģenerālsekretārs") un kuras kopijas nosūtītas Padomdevējas komitejas, kas izskata jautājumus par vardarbību un tās novēršanu darba vietā (turpmāk tekstā – "Padomdevēja komiteja"), priekšsēdētājam, kā arī Parlamenta priekšsēdētājam un Personāla ĢD ģenerāldirektoram, prasītāja, pamatojoties uz Eiropas Savienības Civildienesta noteikumu (turpmāk tekstā – "Civildienesta noteikumi") 90. panta 1. punktu, iesniedza lūgumu sniegt palīdzību Civildienesta noteikumu 24. panta izpratnē (turpmāk tekstā – "lūgums sniegt palīdzību"), jo minētie panti pēc analoģijas ir piemērojami līgumdarbiniekiem attiecīgi saskaņā ar PDNK 92. un 117. pantu. Šī lūguma pamatojumam viņa norādīja, ka ir psiholoģiskas vardarbības upuris no Audiovizuālās informācijas nodaļas vadītāja puses, kura vardarbība esot izpaudusies ar šī pēdējā minētā rīcību, mutisku un rakstu valodu, it īpaši dienesta sanāksmju laikā. Viņa lūdza veikt steidzamus pasākumus, lai viņu nekavējoties pasargātu no iespējamā vardarbības izdarītāja, un IPNL uzsākt administratīvo izmeklēšanu, lai konstatētu faktu patiesumu.

7 Ar 2015. gada 13. janvāra vēstuli Personāla ĢD Cilvēkresursu nodaļas (turpmāk tekstā – "Cilvēkresursu nodaļa") vadītājs, kurš turklāt bija arī Padomdevējas komitejas priekšsēdētājs, apliecināja prasītājas lūguma sniegt palīdzību saņemšanu un informēja prasītāju, ka šis lūgums ir nosūtīts Personāla ĢD ģenerāldirektoram, kurš, pieņemšot lēmumu par šo lūgumu, rīkojoties IPNL statusā, četru mēnešu termiņā, pēc kura attiecīgā gadījumā varētu uzskatīt, ka ir pieņemts netiešs lēmums noraidīt šo lūgumu sniegt palīdzību un tādējādi par to var iesniegt sūdzību saskaņā ar Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punktu.

8 Ar 2015. gada 23. janvāra vēstuli prasītājas pārstāvis Personāla ĢD ģenerāldirektoram darīja zināmu tostarp to, ka Audiovizuālās informācijas nodaļas vadītājs ir bijis informēts par lūguma sniegt palīdzību un lūguma IPNL uzsākt administratīvo izmeklēšanu iesniegšanu. Proti, šī informācija bija ietverta Audiovizuālās informācijas nodaļas sanāksmes protokolā, sekmējot noteiktas informācijas izplatīšanu ne tikai prasītājas kolēģiem, bet arī atsevišķām personām ārpus iestādes. Turklāt šīs sanāksmes laikā nodaļas vadītājs esot paziņojis, ka prasītāja vairs neatgriezīsies Audiovizuālās informācijas nodaļā un līdz ar to ir jāparedz Audiovizuālās informācijas nodaļas daļas ar nosaukumu *Newsdesk Hotline* reorganizācija.

9 Ar 2015. gada 26. janvāra elektroniskā pasta vēstuli Parlamenta Ģenerālsekretariāta Personāla ĢD Cilvēkresursu attīstības direktorāta (turpmāk tekstā – "CR direktorāts") Līgumdarbinieku un reģistrēto deputātu palīgu pieņemšanas darbā nodaļas (turpmāk tekstā – "Līgumdarbinieku darbā pieņemšanas nodaļa") darbinieks nosūtīja prasītājai "paziņojumu, ar kurā apstiprinātas izmaiņas [viņas] dienestā no 2015. gada 21. [janvāra]". Šajā paziņojumā, kas arī ir datēts ar 2015. gada 26. janvāri, bija norādīts, ka prasītāja ar atpakaļejošu spēku no 2015. gada 21. janvāra tiek norīkota darbā Komunikācijas ĢD Direktorāta attiecībām ar pilsoņiem Eiropas Savienības Apmeklētāju programmas (*EUVP*) nodaļā (turpmāk tekstā – "Apmeklētāju programmas nodaļa") un ka, izņemot šīs izmaiņas saistībā ar norīkošanu, nevienas citas izmaiņas viņas darba līgumā netiek ieviestas (turpmāk tekstā – "lēmums par iecelšana citā amatā").

10 Ar 2015. gada 4. februāra vēstuli Personāla ĢD ģenerāldirektors atbildēja uz prasītājas pārstāvja 2015. gada 23. janvāra vēstuli, norādot, ka prasītājai par labu esot veikts pasākums viņas pārcelšanai prom no Audiovizuālās informācijas nodaļas vadītāja un tas izpaužas kā viņas iecelšana citā amatā Apmeklētāju programmas nodaļā. Attiecībā uz informāciju, ko Audiovizuālās informācijas nodaļas vadītājs bija sniedzis šīs nodaļas sanāksmē, prasītājai tika norādīts, ka šī informācija "[bija] jāuztver [prasītājai] par labu veiktā pārcelšanas pasākuma kontekstā, nevis kā citu viņa nodaļas darbinieku iebaidīšana [un] vēl jo mazāk kā jauna pret [prasītāju] vērsta vardarbības izpausme". Turklāt Personāla ĢD ģenerāldirektors informēja prasītāju par to, rūpīgi pārbaudot viņas lietu un atbildot uz viņas lūgumu uzsākt administratīvo izmeklēšanu, viņš ir nolēmis nodot šo lietu Padomdevējai komitejai, kuras priekšsēdētājs prasītāju informēšot par turpmāko norisi. Personāla ĢD ģenerāldirektors uzskatīja, ka, šādi rīkojoties, viņš esot atbildējis uz lūgumu sniegt palīdzību un ka ar to viņa kompetences jomā prasītājas "lietas slēgšana tikusi pabeigta" (turpmāk tekstā – "2015. gada 4. februāra lēmums").

11 Ar 2015. gada 12. februāra vēstuli prasītājas pārstāvis, pirmkārt, lūdza Personāla ĢD ģenerāldirektoru izskaidrot pasākuma, par kuru viņš bija paziņojis savā 2015. gada 4. februāra lēmumā, piemērojamību un it īpaši norādīt, vai prasītājas pārcelšanas pasākums ir noteikts kā pagaidu pasākums. Otrkārt, viņš tam atgādināja, ka, piemērojot Iekšējos noteikumus attiecībā uz Padomdevēju komiteju, kas izskata jautājumus par vardarbību un tās novēršanu darba vietā (turpmāk tekstā – "Iekšējie noteikumi vardarbības jomā"), it īpaši to 14. un 15. pantu, Padomdevējas komitejas ziņā neesot lemt par lūgumu sniegt palīdzību, bet vienīgi nosūtīt konfidenciālu ziņojumu ģenerālsekretāram, kuram ar to jebkurā gadījumā tiekot uzlikts pienākums veikt pasākumus saskaņā ar šo iekšējo noteikumu 16. pantu. Tādējādi prasītāja uzskatīja, ka persona, kas ir tiesīga lemt par viņas lūgumu sniegt palīdzību, bija Personāla ĢD ģenerāldirektors, kurš pilda IPNL funkcijas, nevis Padomdevēja komiteja.

12 2015. gada 4. marta vēstulē Personāla ĢD ģenerāldirektors atkārtoja savu viedokli, ka ar savu lēmumu nosūtīt lūgumu sniegt palīdzību Padomdevējai komitejai viņš ir "pabeidzis šīs lietas izskatīšanu, ciktāl tā attiec[ās] uz viņa kompetences jomu", un ka, lai arī Parlamenta Prezidijs bija viņam uzticējis IPNL pilnvaras lemt par lūgumiem sniegt palīdzību, kas iesniegti saskaņā ar Civildienesta noteikumu 24. pantu, tas nemaina apstākli, ka viņš nevarēja neņemt vērā Iekšējos noteikumus vardarbības jomā, kuros pienākums rīkoties iespējamas ilgstošas vardarbības situācijā ir uzticēts ģenerālsekretāram. Turklāt viņš norādīja, ka prasītājas pārcelšanas pasākums no Audiovizuālās informācijas nodaļas uz Apmeklētāju programmas nodaļu tika veikts gan pēc prasītājas pieprasījuma, kas formulēts lūgumā

sniegt palīdzību, gan "dienesta interesēs, lai apmierinātu pieaugošās vajadzības [Apmeklētāju programmas nodaļā]", un ka šī iecelšana citā amatā bija jāatstāj spēkā līdz viņas līguma darbības beigām.

13 Ar 2015. gada 9. marta elektroniskā pasta vēstuli Padomdevēja komiteja uzaicināja prasītāju, lai viņu uzklausītu šī paša gada 25. martā.

14 Ar 2015. gada 24. aprīļa vēstuli prasītāja saskaņā ar Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punktu iesniedza sūdzību, pirmkārt, par iecelšanas citā amatā lēmumu, jo ar šo lēmumu IPNL viņu esot iecēlusi citā amatā Apmeklētāju programmas nodaļā pastāvīgi, nevis uz laiku, otrkārt, par 2015. gada 4. februāra lēmumu, ar kuru Personāla ĢD ģenerāldirektors esot lēmis par lūgumu sniegt palīdzību, uzskatot, ka lietas izskatīšana ir pabeigta "viņa kompetenču jomā", un, treškārt, par lēmumu, kurš esot pieņemts 2015. gada 11. aprīlī un ar kuru IPNL esot netieši noraidījusi lūgumu sniegt palīdzību.

15 Ar 2015. gada 20. augusta vēstuli ģenerālsekretārs, rīkojoties kā IPNL, nolēma daļēji apmierināt sūdzību, ko prasītāja bija iesniegusi tā paša gada 24. aprīlī. Saistībā ar prasītājas iecelšanu cita amatā Apmeklētāju programmas nodaļā ģenerālsekretārs atgādināja, ka šai iecelšanai citā amatā noteikti bija pagaidu raksturs un tā esot bijusi jāsaglabā visā administratīvās izmeklēšanas, kas vēl norisinājās, laikposmā, un galvenokārt viņš noraidīja prasītājas argumentus, kuri vērsti pret pārcelšanas pasākuma pamatotību vai kārtību (turpmāk tekstā – "2015. gada 20. augusta lēmums").

16 Savukārt šajā 2015. gada 20. augusta lēmumā ģenerālsekretārs nolēma grozīt 2015. gada 4. februāra lēmumu, ciktāl Personāla ĢD ģenerāldirektors tajā esot kļūdaini uzskatījis, ka IPNL ir izbeigusi procedūru saistībā ar lūgumu sniegt palīdzību. Šajā ziņā viņš precizēja, ka šis lūgums sniegt palīdzību vēlāk bija pamatā Personāla ĢD ģenerāldirektora galīgajam lēmumam un ka tādējādi pretēji tam, ko apgalvoja prasītāja, neviens netiešs lēmums par lūguma sniegt palīdzību noraidīšanu nav ticis pieņemts, kas nozīmē, ka sūdzība saistībā ar šo jautājumu bija nepieņemama.

Par lietas apstākļiem, kas norisinājās pēc prasības celšanas

17 Ar 2015. gada 8. decembra vēstuli Personāla ĢD ģenerāldirektors informēja prasītāju par savu nodomu viņas lūgumu sniegt palīdzību atzīt par nepamatotu it īpaši pēc tam, kad Padomdevēja komiteja bija uzklausījusi Audiovizuālās informācijas nodaļas vadītāju un četrpadsmit citus nodaļas ierēdņus un darbiniekus.

18 Būtībā ģenerāldirektors uzskatīja, ka, pat ja apgalvotie fakti ir norisinājušies atkārtoti, Audiovizuālās informācijas nodaļas vadītāja tonis mutvārdos vai sarakstē, kuru bija iesniegusi prasītāja, faktiskajā kontekstā un darba apstākļos, kādos esot jāstrādā šai nodaļai, viņam nešķiet nepiemērots. Viņš precizēja, ka "pilnībā piekrītot, ka vārdi dažkārt [tika] izteikti atklātā un tiešā veidā, tomēr [ir] jākonstatē, ka tajos [nav] pārkāptas profesionālas diskusijas saprātīgās robežas starp nodaļas vadītāju un viņa komandas darbiniekiem". Konkrēti, viņš uzskatīja, ka šie komentāri ir izteikti dienesta sanāksmēs, kurās tika apspriesti organizācijas darbības traucējumi, tāpēc tos varēja uzskatīt par izteiktiem ikdienas vadības kontekstā rūpēs par to, lai tiktu atrisinātas problēmas, kas lielākajai daļai nodaļas darbinieku šķita acīmredzamas. Attiecībā uz elektroniskā pasta vēstulēm, kuras Audiovizuālās informācijas nodaļas vadītājs bija nosūtījis prasītājai, Personāla ĢD ģenerāldirektors uzskatīja, ka "[ir] acīmredzami, ka to mērķis ir bijis vai nu uzlabot dienesta darbību, vai atgādināt viņa sniegtos norādījumus", tādējādi, "vērtējot tos šādā kontekstā, to saturs nav uzskatāms par nepiemērotu".

19 Personāla ĢD ģenerāldirektors uzaicināja prasītāju atbilstoši Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. panta 2. punkta a) apakšpunktam sniegt savus apsvērumus par viņa nodomu atzīt viņas lūgumu sniegt palīdzību par nepamatotu un uzaicināja to darīt pēc viņas izvēles vai nu mutvārdos sarunā, vai rakstveidā. Prasītājai savs nodoms šajā jautājumā bija jāpaziņo Personāla ĢD ģenerāldirektoram līdz 2015. gada 20. decembrim.

20 2015. gada 17. decembra vēstulē prasītājas pārstāvis informēja Personāla ĢD ģenerāldirektoru, ka viņa sniegs savus apsvērumus rakstveidā. Tomēr, atsaucoties šajā sakarā uz 2015. gada 23. septembra spriedumu *Cerafogli*/ECB (T-114/13 P, EU:T:2015:678), viņš lūdza iepazīties ar Padomdevējas komitejas sagatavoto izmeklēšanas ziņojumu – šo lūgumu viņš atkārtoja 2016. gada 5. februārī.

21 Ar 2016. gada 9. februāra vēstuli Personāla ĢD ģenerāldirektors piešķīra prasītājai termiņu, kas beidzās 2016. gada 1. aprīlī, lai sniegtu apsvērumus par viņa nodomu noraidīt lūgumu sniegt palīdzību. Turklāt, atbildot uz viņas lūgumu saņemt izmeklēšanas ziņojuma paziņojumu, viņš norādīja, ka Padomdevēja komiteja viņai ir nosūtījusi tikai atzinumu, kurā tika konstatēta psiholoģiskas vardarbības pret prasītāju neesamība. Savukārt viņai neesot ticis nosūtīts ziņojums, kas minēts Iekšējo noteikumu vardarbības jomā 14. pantā, jo šādu ziņojumu Padomdevēja komiteja izstrādā tikai gadījumos, kad tā konstatē psiholoģiskas vardarbības esamību.

22 Ar 2016. gada 3. jūnija lēmumu Personāla ĢD ģenerāldirektors, pildot IPNL funkcijas, noraidīja lūgumu sniegt palīdzību (turpmāk tekstā – "2016. gada 3. jūnija lēmums"). Šajā lēmumā viņš tostarp norādīja, ka prasītāja ir pilnībā un detalizēti informēta par iemesliem, kuru dēļ viņš 2015. gada 8. decembrī plānoja noraidīt lūgumu sniegt palīdzību. Tomēr viņš atgādināja, ka lūguma sniegt palīdzību izskatīšanā viņš ir vienīgā instance un ka Padomdevējai komitejai šajā ziņā nav nekādu pilnvaru pieņemt lēmumus. Viņš uzskatīja, ka prasītājai nav nekādu subjektīvu tiesību saņemt Padomdevējas komitejas izmeklēšanas ziņojumu, atzinumu vai atskaites.

23 Attiecībā uz prasītājas minētajiem procesuālajiem pārkāpumiem Personāla ĢD ģenerāldirektors tostarp uzskatīja, ka, nosūtot lūguma sniegt palīdzību kopiju Padomdevējai komitejai, prasītāja šajā Padomdevējā komitejā nebija vērsusies ar oficiālu sūdzību Iekšējo noteikumu vardarbības jomā izpratnē.

24 Paskaidrojot, ka viņa bija vērsusies Padomdevējā komitejā 2015. gada 2. februārī, Personāla ĢD ģenerāldirektors uzskatīja, ka kavēšanās, kas konstatēta lūguma sniegt palīdzību izskatīšanā un izmeklēšanā, it īpaši sešu mēnešu un vienpadsmit dienu ilgums uzklausīšanas rīkošanai, esot izskaidrojama ar Padomdevējas komitejas uzaicināto personu aizņemtību un Parlamenta personāla sadalījumu pa trim darba vietām, kā arī ar lietas sarežģītību, kurā bija jāuzklausa daudzas personas.

25 Attiecībā uz lietas būtību Personāla ĢD ģenerāldirektors palika pie vērtējuma, ko viņš bija izklāstījis 2015. gada 8. decembra vēstulē, un tādējādi nolēma neatzīt, ka prasītājas aprakstītajā situācijā būtu piemērojams psiholoģiskas vardarbības jēdziens Civildienesta noteikumu 12.a panta izpratnē.

Tiesvedība

26 Ar prasības pieteikumu, kas Eiropas Savienības Civildienesta tiesas kancelejā saņemts 2015. gada 17. novembrī, prasītāja cēla šo prasību, kura sākotnēji reģistrēta ar numuru F-142/15.

27 Ar dokumentu, kas Civildienesta tiesas kancelejā iesniegts 2016. gada 29. janvārī, Parlaments saskaņā ar šīs tiesas Reglamenta 83. pantu cēla iebildi par nepieņemamību, par kuru prasītāja 2016. gada 22. februārī iesniedza apsvērumu rakstu.

28 Ar tiesas sekretāra 2016. gada 28. aprīļa vēstuli lietas dalībnieki tika informēti par Civildienesta tiesas nolēmumu, kas pieņemts, piemērojot tās Reglamenta 83. panta 3. punkta pirmo daļu, Parlamenta izvirzīto iebildi par nepieņemamību izskatīt, lemjot par lietu pēc būtības.

29 2016. gada 6. jūnijā Civildienesta tiesas kancelejā Parlaments iesniedza iebildumu rakstu, kura pielikumā viņš pievienoja šī sprieduma 17.–25. punktā minētās vēstules, savukārt prasītāja iesniedza repliku 2016. gada 18. jūlijā.

30 Piemērojot Eiropas Parlamenta un Padomes 2016. gada 6. jūlija Regulas (ES, Euratom) 2016/1192 par to, lai Vispārējai tiesai nodotu kompetenci pirmajā instancē izskatīt domstarpības starp Eiropas Savienību un tās darbiniekiem (OV 2016, L 200, 137. lpp.), 3. pantu, šī lieta tika nodota Vispārējai tiesai tādā stāvoklī, kādā tā bija 2016. gada 31. augustā, un turpmāk tā ir jāizskata atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamentam. Tādējādi šī lieta tika reģistrēta ar numuru T-570/16 un piešķirta pirmajai palātai.

31 Pēc otrreizējas procesuālo rakstu apmaiņas, ko Civildienesta tiesa bija atļāvusi atbilstoši tās Reglamenta 55. pantam, tiesvedības rakstveida daļa saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamentu tika pabeigta.

32 Ar tiesas sekretāra 2016. gada 29. novembra vēstuli Vispārējā tiesa saskaņā ar tās Reglamenta 90. panta 1. punktu uzaicināja prasītāju norādīt, vai tā ir cēlusi sūdzību par 2016. gada 3. jūnija lēmumu saskaņā ar Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punktu, lūdzot viņai attiecīgajā gadījumā iesniegt šīs sūdzības kopiju.

33 Vēstulē, kas Vispārējās tiesas kancelejā tika saņemta 2016. gada 13. decembrī, prasītāja apstiprināja, ka 2016. gada 6. septembrī viņa ir iesniegusi šādu sūdzību, un iesniedza tās kopiju.

34 Ar tiesas sekretāra 2017. gada 19. janvāra vēstuli Vispārējā tiesa saskaņā ar tās Reglamenta 90. panta 1. punktu uzaicināja Parlamentu iesniegt tai atbildi, kādu tas bija sniedzis uz 2016. gada 6. septembra sūdzību, un gadījumā, ja IPNL būtu nepārtopami lēmusi par šo sūdzību, iesniegt tai šī lēmuma kopiju.

35 2017. gada 1. februārī Parlaments Vispārējai tiesai apstiprināja, ka bija nepārtopami lēmis par 2016. gada 6. septembra sūdzību. Līdz ar to tas iesniedza 2017. gada 4. janvāra lēmuma, ar kuru ģenerālsekretārs, pildot IPNL funkcijas, bija noraidījis šo sūdzību, kopiju.

36 Tā kā lietas dalībnieki nav lūguši rīkot tiesas sēdi mutvārdu paskaidrojumu uzklausīšanai atbilstoši Reglamenta 106. panta 1. punktam, Vispārējā tiesa, uzskatot, ka lietas materiāli sniedz visu nepieciešamo informāciju, nolēma izskatīt prasību bez tiesvedības mutvārdu daļas.

Lietas dalībnieku prasījumi

37 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt lēmumu, kas, viņasprāt, ir netieši pieņemts 2015. gada 11. aprīlī un ar ko IPNL noraidīja viņas lūgumu sniegt palīdzību;

— atcelt 2015. gada 20. augusta lēmumu, ar kuru tika noraidīta 2015. gada 24. aprīļa sūdzība;

— piespriest Parlamentam samaksāt kaitējuma atlīdzību un procentus, kas *ex aequo et bono* ir jānosaka EUR 50 000 apmērā, kā atlīdzību par iespējami radīto kaitējumu;

— piespriest Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

38 Parlamenta prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību kā acīmredzami nepieņemamu;

— pakārtoti, noraidīt prasību kā nepamatotu;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

Par prasījumiem atcelt tiesību aktu

39 Savā iebildē par nepieņemamību Parlaments būtībā norādīja, ka 2015. gada 4. februāra lēmums bija nelabvēlīgs akts, ar kuru IPNL esot atbildējusi uz lūgumu sniegt palīdzību. Ar šo lēmumu, kas tika pieņemts Civildienesta noteikumu 90. panta 1. punkta trešajā teikumā noteiktajā termiņā atbildes sniegšanai, esot likti šķēršļi vēlākam netieši pieņemtam lēmumam noraidīt šo lūgumu, šajā gadījumā pēc Civildienesta noteikumos noteiktā četru mēnešu termiņa atbildes sniegšanai, kurš bija sācies 2014. gada 11. decembrī, kas ir lūguma sniegt palīdzību iesniegšanas diena. Tādējādi lēmums, kura tiesiskumu prasītāja apstrīd, nepastāvot.

40 Pēc tam iebildumu rakstā Parlaments norādīja, ka faktiski 2015. gada 4. februāra lēmums esot bijusi tieša IPNL pirmā atbilde uz lūgumu sniegt palīdzību attiecībā uz noteikto pārcelšanas pasākumu, kā arī administratīvās izmeklēšanas uzsākšanu. Tomēr tas uzsvēra, ka ģenerālsekretārs šo lēmumu esot daļēji iekļāvis 2015. gada 20. augusta lēmumā. Proti, ģenerālsekretārs esot uzskatījis, ka saskaņā ar Civildienesta noteikumu 24. pantu Personāla ĢD ģenerāldirektoram bija vēl jāpauž nostāja par prasītājas apgalvotās psiholoģiskas vardarbības esamību vai neesamību un ka tādējādi viņam obligāti bija vēlreiz jāpauž nostāja administratīvās izmeklēšanas beigās, ko viņš beigu beigās esot izdarījis 2016. gada 3. jūnija lēmumā.

41 Savos 2016. gada 22. februāra apsvērumos prasītāja apstrīdēja Parlamenta analīzi, apgalvodama, ka, piemērojot Civildienesta noteikumu 90. panta 1. punktu, Parlamenta tiešas atbildes neesamības dēļ 2015. gada 11. aprīlī esot izteikts netiešs noraidošs lēmums par lūgumā sniegt palīdzību apgalvotās psiholoģiskās vardarbības esamības patiesumu.

42 Viņa uzsvēra, pirmkārt, ka Parlaments 2015. gada 4. februāra lēmumā par šo jautājumu esot tikai norādījis, ka viņa bija vērsusies komitejā sakarā ar vardarbību, apstiprinot, ka šajā dienā par prasītājas lūgumu netika pieņemta nekāda IPNL nostāja, lai sniegtu atbildi attiecībā uz apgalvoto faktu esamību un kvalificētu tos kā psiholoģisku vardarbību Civildienesta noteikumu 12.a panta izpratnē. Otrkārt un galvenokārt, 2015. gada 20. augusta lēmumā, lemjot par 2015. gada 24. aprīļa sūdzību, ģenerālsekretārs esot atcēlis 2015. gada 4. februāra lēmumu, ciktāl IPNL tajā bija apgalvojusi, ka tā esot izbeigusi lūguma sniegt palīdzību izskatīšanu tikai tāpēc, ka viņa bija vērsusies Padomdevējā komitejā.

43 Tādējādi prasītāja savos 2016. gada 22. februāra apsvērumos secināja, ka, ja Parlamenta viedoklis būtu jāapstiprina, tas nozīmētu, ka IPNL būtu pietiekoši vērsties Padomdevējā komitejā, lai izvairītos no tai uzliktā pienākuma Civildienesta noteikumos noteiktajā četru mēnešu termiņā atbildēt uz jebkuru lūgumu, ar kuru pie tās vēršas darbinieks, tostarp lūgumu sniegt palīdzību, kas iesniegts saskaņā ar Civildienesta noteikumu 24. pantu.

44 Replikā prasītāja it īpaši apgalvo, ka "tad, kad [viņa] [bija] iesniegusi [šo] prasību, viņas prasījumi par atcelšanu bija pieņemami, [ciktāl] [tikai] pēc šīs prasības celšanas šie prasījumi par atcelšanu [bija] zaudējuši priekšmetu tāpēc, ka 2015. gada 11. aprīļa lēmums [tika] aizstāts ar 2016. gada 3. jūnija lēmumu".

45 Pakārtoti ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru nelabvēlīga akta esamība Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punkta un 91. panta 1. punkta izpratnē ir obligāts nosacījums jebkuras prasības, ko ierēdņi cēluši pret iestādi, kurā viņi strādā, pieņemamībai (spriedumi, 1993. gada 13. jūlijs, *Moat*/Komisija, T-20/92, EU:T:1993:63, 39. punkts; 2004. gada 6. jūlijs, *Huygens*/Komisija, T-281/01, EU:T:2004:207, 125. punkts; skat. arī rīkojumu, 2015. gada 16. jūlijs, *FG*/Komisija, F-20/15, EU:F:2015:93, 41. punkts un tajā minētā judikatūra).

46 Šajā ziņā, ja IPNL vai – atkarībā no gadījuma – iecēlējinstitūcija (turpmāk tekstā – "iecēlējinstitūcija") saskaņā ar Civildienesta noteikumu 90. panta 1. punktu saņem lūgumu sniegt palīdzību Civildienesta noteikumu 24. panta izpratnē, tai saskaņā ar palīdzības sniegšanas pienākumu un ja šī iestāde saskaras ar incidentu, kas nav saderīgs ar kārtību un objektivitāti dienestā, ir jāiejaucas ar visu nepieciešamo sparu un ātri un ar apstākļiem atbilstošu rūpību attiecīgi jāreaģē, lai konstatētu faktus un, zinot lietas apstākļus, atbilstoši rīkotos. Šim nolūkam pietiek, ka ierēdnis vai darbinieks, kurš lūdz aizsardzību savai iestādei, iesniedz sākotnējos pierādījumus par uzbrukumu, kuru upuris viņš esot, patiesumu. Ja ir šāda informācija, attiecīgajai iestādei ir jāveic atbilstoši pasākumi, tostarp administratīva izmeklēšana, lai, sadarbojoties ar sūdzības iesniedzēju, konstatētu sūdzības pamatā esošos faktus (spriedumi, 1989. gada 26. janvāris, *Koutchoumoff*/Komisija, 224/87, EU:C:1989:38, 15. un 16. punkts; 2007. gada 25. oktobris, *Lo Giudice*/Komisija, T-154/05, EU:T:2007:322, 136. punkts, un 2015. gada 6. oktobris, *CH*/Parlaments, F-132/14, EU:F:2015:115, 87. punkts).

47 Saskaroties ar apgalvojumiem par vardarbību, pienākums sniegt palīdzību it īpaši ietver administrācijas pienākumu nopietni, ātri un absolūti konfidenciāli pārbaudīt lūgumu sniegt palīdzību, kurā ir apgalvota vardarbība, un informēt lūguma iesniedzēju par atbildi uz to (spriedumi, 2008. gada 27. novembris, *Klug*/*EMEA*, F-35/07, EU:F:2008:150, 74. punkts, un 2015. gada 6. oktobris, *CH*/Parlaments, F-132/14, EU:F:2015:115, 88. punkts).

48 Attiecībā uz pasākumiem, kas jāveic situācijā, kura – kā ir šajā gadījumā –ietilpst Civildienesta noteikumu 24. panta piemērošanas jomā, administrācijai ir plaša novērtējuma brīvība, ko pārbauda Eiropas Savienības tiesa, pasākumu un Civildienesta noteikumu 24. panta piemērošanas līdzekļu izvēlē (spriedumi, 1998. gada 15. septembris, *Haas* u.c./Komisija, T-3/96, EU:T:1998:202, 54. punkts; 2007. gada 25. oktobris, *Lo Giudice*/Komisija, T-154/05, EU:T:2007:322, 137. punkts, un 2015. gada 6. oktobris, *CH*/Parlaments, F-132/14, EU:F:2015:115, 89. punkts).

49 Šajā lietā nav strīda par to, ka pēc lūguma sniegt palīdzību iesniegšanas IPNL Civildienesta noteikumu 90. panta 1. punkta trešajā teikumā noteiktajā četru mēnešu termiņā atbildes sniegšanai atbildēja prasītājai, informējot viņu par pasākumiem, kādus tā bija pieņēmusi saskaņā ar savu pienākumu sniegt palīdzību, atbildot uz šo lūgumu sniegt palīdzību. Šie 2015. gada 4. februāra lēmumā minētie pasākumi, kuru veikšana obligāti nozīmēja, ka IPNL ir uzskatījusi, ka tai ir sākotnēji pierādījumi to faktu patiesumam, uz kuriem, iespējams, attiecas Civildienesta noteikumu 12.a pants, galvenokārt bija prasītājas pārcelšana darbā kā pārcelšanas pasākums, kā arī administratīvās izmeklēšanas uzsākšana, kas tika uzticēta Padomdevējai komitejai.

50 Tātad ir jānosaka, vai, neraugoties uz to, ka IPNL 2015. gada 4. februārī pieņēma tiešu lēmumu, var uzskatīt, ka, piemērojot Civildienesta noteikumu 90. panta 1. punkta trešo teikumu, tas, ka IPNL nav pieņēmusi nostāju par apgalvoto faktu, kas veidojot psiholoģisku vardarbību Civildienesta noteikumu 12.a panta izpratnē, patiesumu, četru mēnešu termiņā, kurš sākās 2014. gada 11. decembrī – lūguma sniegt palīdzību iesniegšanas dienā – ļauj konstatēt, ka tādā gadījumā 2015. gada 11. aprīlī bija pieņemts netiešs lēmums un ka šis netiešais lēmums nozīmēja IPNL atteikšanos konstatēt apgalvoto faktu patiesumu un kvalificēt tos kā psiholoģisku vardarbību Civildienesta noteikumu 12.a panta izpratnē.

51 Vispārējā tiesa šajā ziņā jau ir nepārprotami spriedusi, ka vispārēji vēstules, ar kuru ieinteresētā persona ir informēta, ka viņas lūgums tiek pārbaudīts, sekas nav attiecīgā lūguma pieņemšana tā, ka, neskatoties uz šādas informatīvas vēstules pastāvēšanu, galīgās atbildes neesamība Civildienesta noteikumu 90. panta 1. punktā paredzētajā termiņā uz ierēdņa vai darbinieka sākotnējo lūgumu principā ļauj uzskatīt, ka – atkarībā no gadījuma – IPNL vai iecēlējinstitūcija ir izteiksi netiešu lēmumu par lūguma noraidīšanu (spriedums, 2012. gada 3. jūlijs, *Marcuccio*/Komisija, T-594/10 P, EU:T:2012:336, 21. punkts).

52 Tomēr attiecībā uz lūgumu sniegt palīdzību Civildienesta noteikumu 24. panta izpratnē, kas ir iesniegts saskaņā ar Civildienesta noteikumu 90. panta 1. punktu, attiecīgā persona lūdz savas administrācijas palīdzību, lai tā noteiktu pasākumus situācijas labošanai.

53 Starp pasākumiem, kurus IPNL vai iecēlējinstitūcija var uzskatīt par nepieciešamiem, ja tā atzīst, ka ieinteresētā persona ir sniegusi sākotnējus pierādījumus apgalvoto faktu patiesumam, ir ietverts it īpaši administrācijas lēmums uzsākt administratīvo izmeklēšanu faktu patiesuma konstatēšanai, sadarbojoties ar lūguma sniegt palīdzību iesniedzēju.

54 Šajā ziņā, ja IPNL vai iecēlējinstitūcija nesniedz nekādu atbildi uz lūgumu sniegt palīdzību Civildienesta noteikumu 24. panta izpratnē četru mēnešu termiņā, kas ir paredzēts šo Civildienesta noteikumu 90. panta 1. punktā, var uzskatīt, ka šī iestāde ir netieši nolēmusi noraidīt lūgumu sniegt palīdzību. Proti, šajā gadījumā ir jāprezumē, ka šī iestāde nav uzskatījusi, ka lūguma sniegt palīdzību pamatojumam pievienotie elementi ir pietiekami sākotnēji pierādījumi apgalvoto faktu patiesumam, no kā rastos pienākums sniegt palīdzību, kas šajā lietā attiecās uz apgalvoto Civildienesta noteikumu 12.a panta neievērošanu. Tādējādi konstatējums, ka pastāv šāds netieši izteikts lēmums par lūguma sniegt palīdzību noraidīšanu, ir sākotnēji saistīts ar to, ka administrācija neveic tādus pasākumus kā tie, kuri tai ir noteikti ar tās pienākumu sniegt palīdzību, kas ir paredzēts Civildienesta noteikumu 24. pantā, jo šajā gadījumā administrācija uzskata netieši, bet noteikti, ka gadījums neietilpst šīs pēdējās minētās tiesību normas piemērošanas jomā.

55 Būtībā to Vispārējā tiesa ir nospriedusi 2007. gada 25. oktobra sprieduma *Lo Giudice*/Komisija (T-154/05, EU:T:2007:322) 41. un 42. punktā, kur, kā tas izriet no šī sprieduma 9.–23. punkta, tika apstrīdēta situācija, kurā apgalvotas psiholoģiskas vardarbības gadījumā iecēlējinstitūcija Civildienesta noteikumu 90. panta 1. punktā norādītajā četru mēnešu termiņā, atbildot uz lūgumu sniegt palīdzību, nenoteica nevienu palīdzības pasākumu. Šajā lietā tikai pēc tam, kad attiecīgā persona bija iesniegusi sūdzību, administrācija nolēma uzsākt administratīvo izmeklēšanu, kuras iznākums administrācijai kļuva zināms tikai dažas dienas pirms atbildes uz sūdzību pieņemšanas, kas tika sniegta septiņus mēnešus pēc šīs sūdzības iesniegšanas.

56 Tomēr šāda situācija atšķiras no attiecīgās situācijas šajā lietā, kurā, atbildot uz lūgumu sniegt palīdzību, IPNL uzskatīja, ka tai ir pietiekami sākotnēji pierādījumi, kuru dēļ ir jāuzsāk administratīvā izmeklēšana, lai noteiktu, vai apgalvotie fakti tik tiešām ir psiholoģiska vai seksuāla vardarbība Civildienesta noteikumu 12.a panta izpratnē.

57 Proti, šādā situācijā ir jānodrošina, lai šī izmeklēšana tiktu pabeigta, lai administrācija, guvusi skaidrību no izmeklēšanas ziņojuma, var šajā ziņā pieņemt galīgo nostāju, kas tad tai ļauj vai nu lūgumu sniegt palīdzību atstāt bez izskatīšanas, vai, ja apgalvotie fakti ir pierādīti un iekļaujas Civildienesta noteikumu 12.a panta piemērošanas jomā, tostarp ierosināt disciplinārlietu, lai vajadzības gadījumā uzliktu disciplinārsodu iespējamam vardarbības izdarītājam (šajā ziņā skat. spriedumus, 1974. gada 11. jūlijs, *Guillot*/Komisija, 53/72, EU:C:1974:80, 3., 12. un 21. punkts; 1989. gada 9. novembris, *Katsoufros* /Tiesa, 55/88, EU:C:1989:409, 16. punkts, un 2011. gada 12. jūlijs, Komisija/*Q*, T-80/09 P, EU:T:2011:347, 84. punkts).

58 Tomēr tādā gadījumā, kāda ir šī lieta, pieņemt, ka IPNL [2016]. gada 11. aprīlī ir pieņēmusi netiešu lēmumu šīs iestādes veikta konstatējuma izpratnē par psiholoģiskas vardarbības neesamību vai arī atteikuma veikt šādu konstatējumu izpratnē, nozīmētu uzskatīt, ka visā administratīvās izmeklēšanas laikposmā IPNL bija pagaidu nostāja, saskaņā ar kuru šajā lietā nav tāds gadījums, uz kuru attiektos Civildienesta noteikumu 12.a pants.

59 Taču administratīvās izmeklēšanas mērķis ir apstiprināt vai atspēkot psiholoģiskas vardarbības esamību Civildienesta noteikumu 12.a panta izpratnē tā, lai IPNL nevarētu ietekmēt izmeklēšanas iznākumu, un tai tieši nav paredzēts ieņemt nostāju – pat netieši – par apgalvotās vardarbības patiesumu līdz administratīvās izmeklēšanas iznākuma saņemšanai. Citiem vārdiem, administratīvās izmeklēšanas

uzsākšanai ir raksturīgi, ka administrācija priekšlaicīgi neieņem nostāju, pamatojoties galvenokārt uz faktu vienpusēju aprakstu, kāds sniegts lūgumā sniegt palīdzību, jo tai, gluži pretēji, sava nostāja ir jāpauž tikai tad, kad ātri un ievērojot saprātīga termiņa principu, ir pabeigta minētā izmeklēšana, kas notiek saskaņā ar sacīkstes principu, piedaloties apgalvotajam vardarbības izdarītājam (šajā ziņā skat. spriedumu, 2015. gada 23. septembris, *Cerafogli*/ECB, T-114/13 P, EU:T:2015:678, 35.–41. punkts).

60 Šajā ziņā vēl ir jāprecizē, ka tādā gadījumā administrācijai ir pienākums pabeigt administratīvo izmeklēšanu neatkarīgi no tā, vai apgalvotā vardarbība tās gaitā ir izbeigta, un pat ja lūguma sniegt palīdzību iesniedzējs vai apgalvotais vardarbības izdarītājs ir pametuši iestādi (šajā ziņā skat. spriedumu, 2015. gada 6. oktobris, *CH*/Parlaments, F-132/14, EU:F:2015:115, 122. punkts).

61 Administratīvās izmeklēšanas pabeigšanas svarīgums ir saistīts arī ar to, ka, pirmkārt, apstāklis, ka administratīvās izmeklēšanas iznākumā, kas, iespējams, ir tikusi īstenota ar tādas no IPNL atsevišķas iestādes palīdzību, kāda ir Padomdevēja komiteja, IPNL, iespējams, atzītu psiholoģiskas vardarbības esamību, pats par sevi var labvēlīgi ietekmēt vardarbībā cietušā ierēdņa vai darbinieka atlabšanas terapeitisko procesu (spriedums, 2011. gada 8. februāris, *Skareby*/Komisija, F-95/09, EU:F:2011:9, 26. punkts), un turklāt cietusī persona to var izmantot, lai, iespējams, celtu valsts tiesā prasību, saistībā ar kuru IPNL ir jāpilda palīdzības sniegšanas pienākums Civildienesta noteikumu 24. panta izpratnē un šī fakta atzīšana nebeidzas ar attiecīgā darbinieka nodarbinātības laikposma beigām. Otrkārt, administratīvās izmeklēšanas pabeigšana, gluži pretēji, var atspēkot personas, kas uzskata sevi par cietušo, apgalvojumus, tādējādi ļaujot atlīdzināt kaitējumu, ko šāda apsūdzība, ja tiktu pierādīta tās nepamatotība, būtu varējusi radīt personai, kura izmeklēšanas procedūrā tika norādīta kā iespējamais vardarbības izdarītājs (spriedums, 2015. gada 6. oktobris, *CH*/Parlaments, F-132/14, EU:F:2015:115, 123. un 124. punkts).

62 Tomēr, ņemot vērā, ka pretēji tam, kā tas ir disciplinārlietas gadījumā, Civildienesta noteikumos nav paredzēta īpaša tiesību norma attiecībā uz termiņu, kādā administrācijai ir jāveic administratīvā izmeklēšana, it īpaši psiholoģiskas vardarbības jomā, apstāklis, ka administratīvā izmeklēšana, kas uzsākta kā atbilde uz lūgumu sniegt palīdzību četru mēnešu termiņā pēc šī lūguma iesniegšanas, vienmēr turpinās ārpus šī termiņa, neļauj izsecināt administrācijas netieša lēmuma esamību, kurā IPNL būtu noliegusi lūgumā sniegt palīdzību apgalvoto faktu patiesumu vai kurā tā būtu uzskatījusi, ka tie nav psiholoģiska vardarbība Civildienesta noteikumu 12.a punkta izpratnē.

63 Tādējādi šajā lietā ir jāuzskata, ka IPNL, atbildot uz lūgumu sniegt palīdzību, Civildienesta noteikumu 90. panta 1. punkta trešajā teikumā norādītajā četru mēnešu termiņā ir noteikusi pasākumus saskaņā ar Civildienesta noteikumu 24. pantu, par ko prasītājai tika paziņots 2015. gada 4. februāra lēmumā, un ka tādējādi tā ir apmierinājusi lūgumu sniegt palīdzību, lai arī pēc administratīvās izmeklēšanas, kuru tā nolēma uzsākt, un, ņemot vērā tās iznākumu, tai bija pienākums sniegt ieinteresētajai personai atbildi par to, vai lūguma sniegt palīdzību pamatojumam apgalvotie fakti tiešām tika konstatēti un attiecīgajā gadījumā – kā šajā lietā – vai uz tiem ir attiecināms psiholoģiskas vardarbības Civildienesta noteikumu 12.a panta izpratnē jēdziens.

64 Tomēr šīs lietas apstākļos un kā to 2015. gada 20. augustā, noraidot 2015. gada 24. aprīļa sūdzību kā nepieņemamu šajā jautājumā, konstatēja IPNL, 2015. gada 11. aprīlī nav ticis pieņemts nekāds netiešs lēmums noraidīt lūgumu sniegt palīdzību, ko varētu interpretēt kā IPNL paustu nostāju, kurā tā ir atteikusies kvalificēt šajā lūgumā apgalvotos faktus kā psiholoģisku vardarbību Civildienesta noteikumu 12.a panta izpratnē.

65 Šo interpretāciju pamato strīdīgās procedūras laikā pieņemtais 2016. gada 3. jūnija lēmums, kurā IPNL precīzi pauda nostāju šajā jautājumā, atsakoties kvalificēt apgalvotos faktus kā psiholoģisku vardarbību Civildienesta noteikumu 12.a panta izpratnē, it īpaši pamatojoties uz secinājumiem, ko šajā ziņā ir formulējusi Padomdevēja komiteja, kurai tā bija uzdevusi veikt administratīvo izmeklēšanu.

66 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, prasījumi atcelt tiesību aktu, ciktāl tie attiecas uz neesošu lēmumu, ir jānoraida kā nepieņemami.

Par prasījumiem par kaitējuma atlīdzību

67 Savu prasījumu par kaitējuma atlīdzību pamatojumam prasītāja apgalvo, ka netieši izteiktais lēmums noraidīt lūgumu sniegt palīdzību, kurā ietverts IPNL atteikums atzīt, ka uz šajā lūgumā apgalvotajiem faktiem ir attiecināms psiholoģiskas vardarbības jēdziens Civildienesta noteikumu 12.a panta izpratnē, viņai esot radījis morālo kaitējumu. Tas esot saistīts ar to, ka IPNL nav atzinusi viņas pret Audiovizuālās informācijas nodaļas vadītāju celto apsūdzību pamatotību un apstākli, ka Padomdevēja komiteja šajā ziņā nebija ievērojusi Iekšējo noteikumu vardarbības jomā 11. pantu, saskaņā ar kuru tai esot bijis jāuzklausa prasītāja desmit dienu termiņā pēc viņas lūguma sniegt palīdzību iesniegšanas dienas un jāorganizē liecinieku uzklausīšana viena mēneša laikā pēc šīs minētajā Padomdevējā komitejā iesniegtās sūdzības iesniedzējas uzklausīšanas. Taču IPNL, kurai būtu bijis jābūt atbildīgai par šiem Padomdevējas komitejas darbības traucējumiem, tādējādi neesot ievērojusi Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. pantu un šajā lietā neesot rīkojusies saprātīgā termiņā.

68 Parlaments lūdz noraidīt prasījumus par kaitējuma atlīdzību kā nepieņemamus un katrā ziņā kā nepamatotus.

69 Šajā ziņā ir pietiekami atgādināt, ka prasījumi par mantiskā vai morālā kaitējuma atlīdzināšanu ir jānoraida, ja tie ir cieši saistīti ar prasījumiem par atcelšanu, kuri paši ir noraidīti kā nepieņemami vai nepamatoti (spriedumi, 2001. gada 6. marts, *Connolly*/Komisija, C-274/99 P, EU:C:2001:127, 129. punkts; 2006. gada 14. septembris, Komisija/*Fernández Gómez*, C-417/05 P, EU:C:2006:582, 51. punkts, un 2014. gada 30. aprīlis, *López Cejudo*/Komisija, F-28/13, EU:F:2014:55, 105. punkts).

70 Šajā lietā prasījumi par kaitējuma atlīdzību ir cieši saistīti ar prasījumiem atcelt neesošu IPNL lēmumu.

71 Katrā ziņā attiecībā uz iebildumu, kas balstīts uz nesapratīgu termiņu, kādā esot tikusi veikta administratīvā izmeklēšana, Vispārējā tiesa konstatē, ka līdzīgu iebildumu un morālu kaitējumu, kas šajā sakarā it kā esot radīts prasītājai, pēdējā minētā jau ir izvirzījusi savā 2016. gada 6. septembrī iesniegtajā sūdzībā par 2016. gada 3. jūnija lēmumu, kas tika noraidīta ar IPNL 2017. gada 4. janvāra lēmumu. Tādējādi uz tiem varēja atsaukties, lai pamatotu prasību, kas saskaņā ar LESD 270. pantu celta par šiem pēdējiem lēmumiem.

72 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, prasījumi par kaitējuma atlīdzību ir jānoraida kā nepieņemami un līdz ar to prasība ir jānoraida pilnībā.

Par tiesāšanās izdevumiem

73 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tomēr atbilstoši šī paša Reglamenta 135. panta 2. punktam Vispārējā tiesa lietas dalībniekam, pat ja nolēmums ir tam labvēlīgs, var piespriest pilnībā vai daļēji atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to pamato tā rīcība, tostarp pirms tiesvedības ierosināšanas, it īpaši, ja tā pretējai pusei ir radījusi izdevumus, kurus Vispārējā tiesa atzīst par nepamatotiem vai ļaunprātīgi radītiem.

74 Šajā lietā Vispārējā tiesa norāda, ka prasītāja ir tikusi daļēji maldināta par to, vai ir pieņemts netiešs noraidošs lēmums par viņas lūgumu sniegt palīdzību, gan ar Cilvēkresursu nodaļas vadītāja 2015. gada 13. janvāra elektroniskā pasta vēstules formulējumu, gan ar neprecīzām, pat pretrunīgām atbildēm, ko sniedza Personāla ĢD ģenerāldirektors savās 2015. gada 4. februāra un 2015. gada 4. marta vēstulēs.

Ņemot to vērā, IPNL sniegtās informācijas maldinošo raksturu bija konstatējis ģenerālsekretārs savā 2015. gada 20. augusta lēmumā, lemjot par sūdzību, jo šis pēdējais minētais bija noraidījis 2015. gada 24. aprīļa sūdzību kā nepieņemamu, ciktāl tā bija vērsta pret neesošu lēmumu.

75 Šādos apstākļos ir jālemj, ka Parlamentam ir jāsedz savi tiesāšanās izdevumi pašam un jāpiesprież atlīdzināt pusi no prasītājas tiesāšanās izdevumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (pirmā palāta)

nospriež:

1) prasību noraidīt;

2) Eiropas Parlaments sedz savus tiesāšanās izdevumus pats un atlīdzina pusi no *HF* tiesāšanās izdevumiem;

3) ***HF* atlīdzina pusi no saviem tiesāšanās izdevumiem.**

Pelikánová Nihoul Svenningsen

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2017. gada 24. aprīlī.

[Paraksti]